

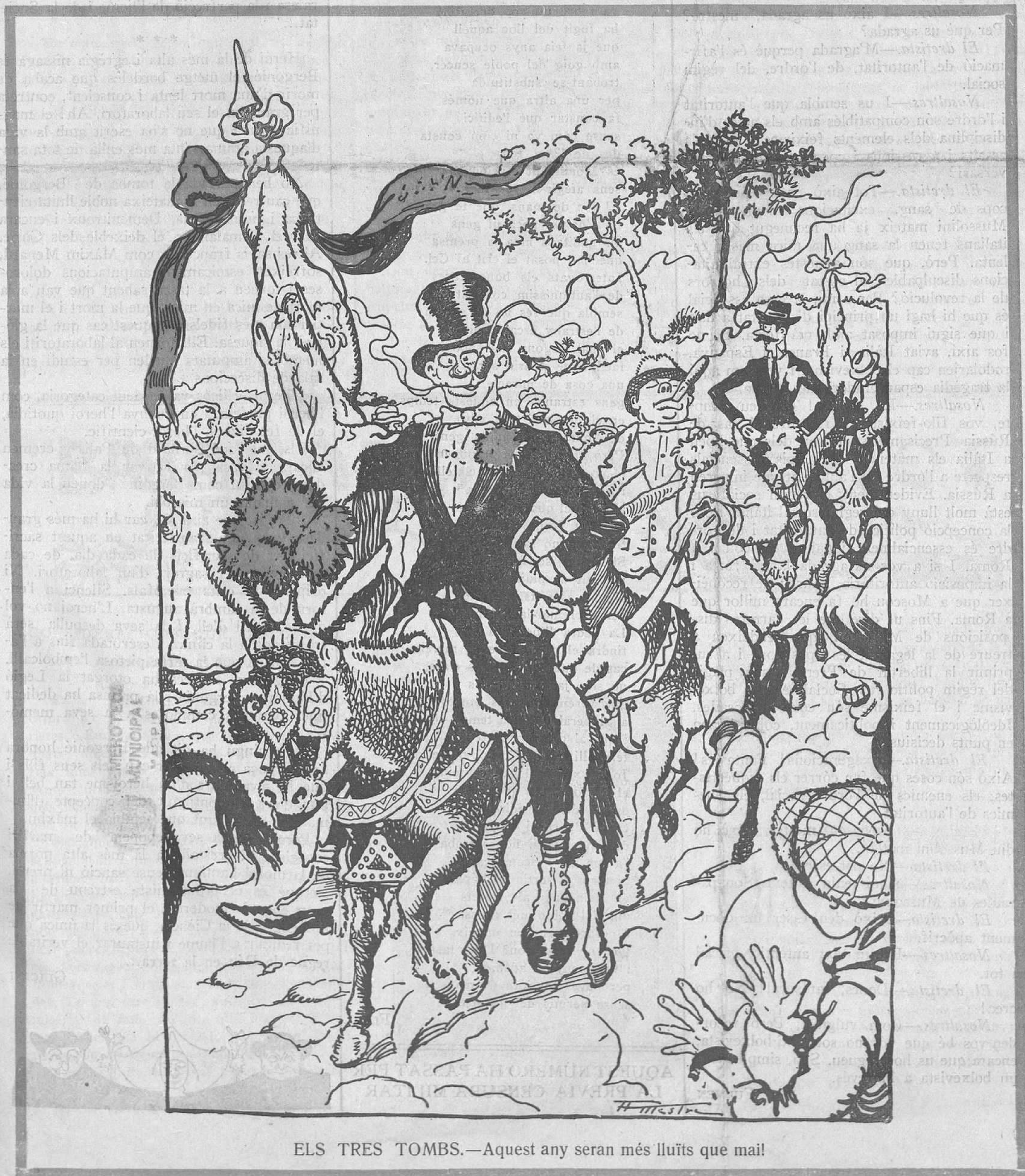
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ELS TRES TOMBS.—Aquest any seran més lluïts que mai!

UNA JUGUESCA

Diu que diuen que a Madrid s'ha fet una juguesca interessant. Continuarà el Directori militar d'Espanya tal com està constituït? Vindrà aviat una modificació, almenys en l'estructura? Aquesta és l'endevinalla del dia, sobretot per als desenfïnats, entre els quals, naturalment, hi ha avui els periodistes. Hi ha qui dona per segura i imminent la transformació. Hi ha qui assegura que no cal pensar-hi, ni per ara ni per molt de temps.

Que sí! Que no! I és clar, en aquests casos ve allò de: què us hi voleu jugar? Segons diu el *Brusi*—que no és certament l'Evangelí—uns aristòcrates madrilenys han fet una juguesca sobre aquest punt. El que perdi haurà de pagar a una colla d'aristòcrates un gran esmorzar, el primer diumenge de febrer, precisament en el Club de la porta de Ferro, que és un nom que fa molt bonic per a les juguesques aristocràtiques.

Declarem que nosaltres, en aquesta qüestió, no ens jugaríem ni una moneda de les més petites. Creiem que potser sí i que potser no. Es a dir: no creiem ni deixem de creure. De totes maneres, hem de declarar que algunes de les suposades reformes de què parlen els diaris, ens semblen tan senzilles que no trobem impossible que es puguin realitzar tot seguit.

La suposada reforma que més ens ha cridat l'atenció és la següent: es formaria un Govern de tipus civil, presidit pel general Primo de Rivera, i potser amb l'almirall Magaz com a vice-president. Els ministres serien els actuals sub-secretaris, entre ells el general Martínez Anido.

No assegurem que això es converteixi en una realitat. Però que és una cosa factible i senzilla, qui ho pot negar? Després d'un canvi d'aquesta mena, ens semblaria a tots plegats que no ha passat res i que continua, perquè ha de continuar, el període obert el dia 13 de setembre.

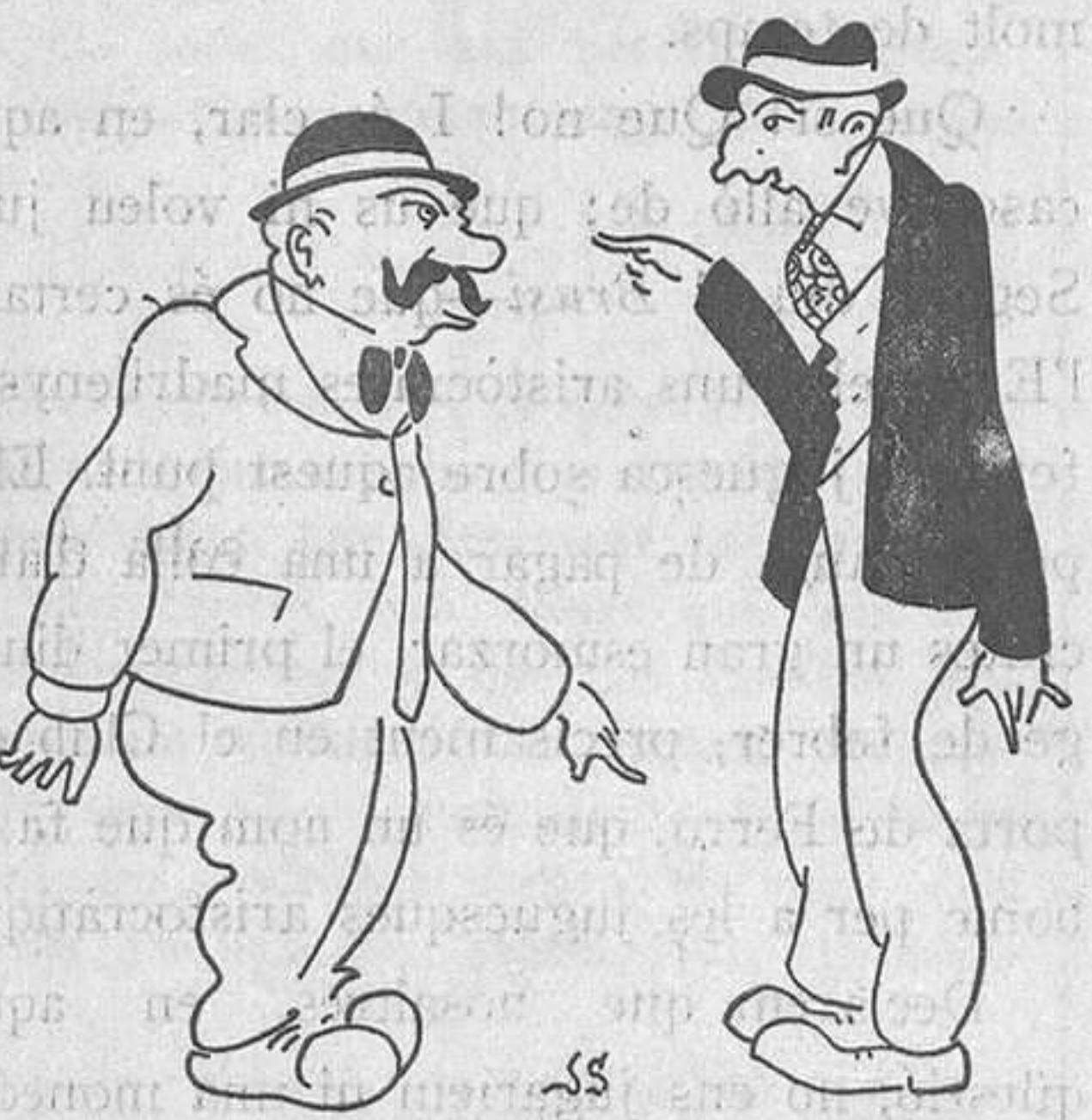
Una enumeració curiosa

En un article de *La Publicitat* del dimecres, alludint al temperament polític dels que han actuat en la nostra vida pública, es cita ven, amb curiosa tolerància com a dotats d'aqueix temperament, a dos homes, en Layret i en Seguí. Fins ara aquests dos noms, no obtenien més que notes necrològiques, però són ja història, i cal reconèixer en el periodista que llença els seus noms una gran equanimitat justiciera al barrejar-los amb els alts noms de la política catalana.

I cal subratllar el gest del periòdic nacionalista, precisament per ésser-ho, perquè el nacionalisme, per una equivocada estretor, exclou, boicoteja, tot allò que amb ell no està identificat. En Layret, substancialment, ho estava, encara que la seva activa projecció d'exercir fora de l'òrbita del nacionalisme militant, però en Seguí, no. És clar que en l'íntim pensament de l'articulista hi ha la convicció de que en Seguí portava un gran sediment racial, però, externament, la seva posició era adversa an el nacionalisme.

No ignorem que tots els nacionalismes reivindiquen tot el que pot servir la seva tesis. Els nacionalistes francesos, per exemple, rebutgen tota concomitància doctrinal amb els jacobins de la revolució, però els accepten i el defensen com a defensors d'una política netament francesa, en relació amb l'estranger. Ni Llibertat, ni Igualtat, ni Fraternitat, ni Convenció, ni Drets de l'Home. Tot això és lo democràtic, advers al principi de monarquia. Lo altre, sí. I lo altre és la *patrie en danger* i la *república*, és a dir, la França, una i indivisible.

Naturalment que l'enumeració que comentem pot ésser, és, malgrat el seu anònim, una opinió personal, i que amb un

LÒGICA

—Tu et vols casar amb la meua filla? Amb la filla d'un botiguer? Amb què comptes?

—Amb la botiga.

AL RESTAURANT

—Aquest pollastre només té la pell i l'os.
—Doncs què hi volia més? Les plomes?

criteri estrictament nacionalista podrà un nacionalista conservador rebutjar la classificació feta, eliminant d'ella an els que preferiren la lluita de classes, per damunt de totes les altres lluites. El feixisme, que, en el fons, és un nacionalisme exacerbant, rebutja la lluita de classes per anti-patriòtica. Tots, abans que tot, tenen d'ésser italians. No hi han classes, no hi poden haver classes davant d'Itàlia, sinó elements de producció, no antitètics que deuen coincidir, en un mateix amor, a la pàtria italiana, sense que mai les seves pugnes, danyin l'interès nacional.

Celebrem que es treguin mesquins criteris i que ho facin des del camp des d'on menys s'accepta la lluita de classes, i menys es concedeixen valors, an els que cauen fora del seus dogmatismes.

PARADOX

Diàleg amb un dretista

El dretista.—Veieu això d'Itàlia? Ara va bé! Ara m'agrada més que mai. Fins ara Mussolini s'havia mostrat massa conciliador, i és que en el fons és massa bon home. Calia tallar el mal de soca-arrel. Les vacil·lacions portaven a Mussolini cap al fracàs. Ja ho ha dit Cambó en els seus articles... Per primera vegada d'ençà de la marxa sobre Roma, hi ha a Itàlia un Govern feixista, allò que es diu feixista, feixista pur...

Nosaltres.—I això us agrada, mestre? Per què us agrada?

El dretista.—M'agrada perquè és l'afirmació de l'autoritat, de l'ordre, del règim social.

Nosaltres.—I us sembla que l'autoritat i l'ordre són compatibles amb els actes d'indisciplina dels elements feixistes i amb els assalts i agressions i coaccions contra l'adversari?

El dretista.—Tot això són petiteses, cops de sang, excitacions momentànies. Mussolini mateix ja ha reconegut que els italians tenen la sang una mica massa calenta. Però, què són aquestes extralimitacions disculpables, al costat dels horrors de la revolució? Per a mí, la cosa essencial és que hi hagi un principi d'autoritat a dalt i que sigui imposat amb mà forta. Si no fos així, aviat Itàlia, i França, i Espanya, rodolarien cap el bolxevisme i veuríem aquí la tragèdia esparveradora de Rússia.

Nosaltres.—Ep, mestre! Tingueu compte, vós filo-feixista, a retreure el cas de Rússia. Precisament vós sou dels que lloeu a Itàlia els mateixos principis essencials respecte a l'ordre i a l'autoritat que imperen a Rússia. Evidentment, el règim social rus està molt lluny del règim social italià. Però la concepció política de l'autoritat i de l'ordre és essencialment igual a Moscou i a Roma. I si a vós us agrada la mà forta i la imposició autoritària, haureu de reconèixer que a Moscou ho fa encara millor que a Roma. Fins us diré que les darreres disposicions de Mussolini, que tendeixen a treure de la legalitat les oposicions i a suprimir la llibertat de Premsa, són plagis del règim polític rus. Socialment, el bolxevisme i el feixisme són coses oposades. Ideològicament i políticament, coincideixen en punts decisius.

El dretista.—Exageracions! Fantasies! Això són coses que fan córrer els esquerristes, els enemics de l'ordre social, els enemics de l'autoritat.

Nosaltres.—Dispenseu, mestre. Això ho diu Mussolini mateix.

El dretista.—No pot ésser!

Nosaltres.—Aquí teniu el text. Són paraules de Mussolini.

El dretista.—Això deu ésser un document apòcrif.

Nosaltres.—Es un text autèntic, oficial i tot.

El dretista.—Doncs, tantseval! No ho crec!

Nosaltres.—Com vulgueu. Però recordeu-vos bé que vós no sou anti-bolxevista, encara que us ho cregueu. Sou, simplement, un bolxevista a l'inrevés.

FULMEN

JOC DE MANS

Sens fer soroll de cap mena, ni que n'haguessin esment els veïns que aprop hi viuen, ni els vianants del carrer, ni el municipal de "punto", que podeu comptar que és llest, ni la parella de "polis" que amunt i avall, de passeig es passa tot el sant dia, ni ningú absolutament, s'ha realitzat a Cádiz un notable escamoteig que ha mogut gran rebombori, no sols a l'Ajuntament, sinó a Societats, casinos, clubs, bars, Cambra de Comerç, cafès i teatres i "cines", esglésies i cabarets. La cosa escamotejada amb tanta sandunga, és aquella famosa "lápida" que hi havia en el convent de Sant Felip, en memòria d'haver tingut lloc en ell les famoses "Corts de Cádiz", en aquell terrible temps en el qual Napoleó per augmentar son poder, havia invadit l'Espanya amb sos generals experts i ses tropes aguerrides que havien triomfat arreu. La "lápida", que era maca i força expressiva a més, i lliberal, com calia, al commemorar un fet, el més gran que registraren aquells ominosos temps, en el qual l'absolutisme va rebre un cop dreturer, ha fugit del lloc aquell que ja feia anys ocupava amb goig del poble sencer, trobant-se substituïda per una altra que només fa constar que l'edifici sense com va ni com consta des de l'any 1907 és Monument Nacional, sens afegir-hi res més.

El joc de mans, que té gràcia, no n'ha fet poca ni gens als gaditans ni a la premsa que han posat el crit al Cel. Interrogats els bons frades de l'antiquíssim convent, sembla que res no en sabien de l'estrany escamoteig, el qual, segons ells suposen, fàcilment podria ser una cosa de miracle, gens estranya en aquests temps en els quals li toca viure de "miracle" a molta gent. Però els gaditans responen: —No tenim llanà al clatell i volem aquella "lápida" al lloc pel qual es va fer— Válgam Jesús i la Vergel Si ningú no sap on és... Si potser se l'emportaren una nit de pluja i vent alguns esperits malignes per a cremar-la a l'infern. La pedra lliberalota tindrà el càstig que es mereix, cas de que els gaditans d'ara no sien ja com aquells que varen obrir les portes als lliberals del seu temps i que al país honoraren fent allí unes "Corts" model. Jo, en nom del patrici noble, el doctor Dou, que sigué qui li tocà presidir-les, català de cor i seny, demano que si no es troba l'autor de l'escamoteig ni torna a sortir la "lápida", en facin pagà als frarets una del doble més grossa i posar-la al lloc mateix. Què no vols brou? Dues tasses i una penyora ademés per haver fet jocs de mans sense permís del govern.

FLOK

HEROISME

Amb els personatges homèrics va semblar que es tancava el cicle de les brillants accions poemàtiques. Però advingué la Renaixença i començà un nou cicle heroic. Amb l'increment de la civilització l'home s'allunya dels déus i raona les meravelles còsmiques. El *Deus ex machina* és el miracle i la revelació en Dant i Klopstok i Milton, l'ordre de Cavalleria en Cervantes, la Ciència en Goethe.

La epopeia sorgeix sempre que hi ha una necessitat espiritual absoluta d'enquadrar un dinamisme heroic. I la diversitat d'epopeies es nada del divers sentit que amb el temps i l'evolució de l'esperit humà prenen les accions heroiques. Car el foc que movia a Aquiles era el mateix foc abrandat d'heroisme que inspirava a Musci Scèveola i abusava el cor i les entranyes de Teresa de Jesús.

Vides paral·leles, digué Plutarc i així Carlyle pogué bastir damunt la pedra angular cisellada pel nostre Baltasar Gracià la magna acrópolis del Culte a l'heroi.

Però l'heroisme que és múltiple, és també infinit i no sempre el seu ritme etern es fon en les estrofes d'un poema ni en el ritus d'una devoció civil.

La vida és feta de petits i de grans heroismes quotidians, perquè la vida és litúrgia i un culte constant i el millor a nostra Dona la Mort. I l'heroisme quotidià arriba a ésser així una gota més, una de tantes, en la mar oratjosa de l'existència humana.

La epopeia, el cant heroic de la nostra època serà el que millor consagri l'esforç científic, sangnant de glòria també com les gestes primitives, vers el domini de la naturalesa i la perfecció de l'home i de la Societat...

* * *

Heroi de la més alta i egrègia nissaga és Bergonié, el metge bordelès que acaba de morir d'una mort lenta i conscient, contreta per graus en el seu laboratori. Ah! el magnífic poema que no s'ha escrit amb la vida d'aquesta ànima santa més enllà de tota san-tedat.

No ben tancada la tomba de Bergonié, que cau retut en la mateixa noble lluita científica i humanitària, Demenitroux i encara Marcel Demalander, el deixeble dels Curie. Altres savis francesos, com Màxim Menard, sofreixen estoicament amputacions doloroses i tornen a la tasca sabent que van a la mort de mica en mica, que la mort i el martiri són més fidels en aquest cas que la glòria i la riquesa. Ells tornen al laboratori i els membres amputats queden per estudi en la sala de disseccions.

L'heroi bellicós va perdent categoria, com l'heroi profeta, i en guanya l'heroi quotidià, el de fet divers, l'heroi científic.

Els qui com Bernard de Palissy cremen encara la casa per activar la flama creadora, els qui com Bergonié donen la vida per a matar un microbi.

I és just que així sia, car hi ha més grandesa, més noble austeritat en aquest sacrifici, fet de sacrificis de cada dia, de cada moment en el sagrari d'un laboratori. Ni oripells, ni crícs triomfals. Silenci a l'entorn de la cambra augusta. L'heroi no vol que es parli d'ell. I la seva despulla serà trossejada a la clínica i escrutada fins a l'àtom, abans que la terra pietosa l'embolcalli.

El govern francès ha otorgat la Legió d'Honor a Bergonié i la premsa ha dedicat unes paraules commoses a la seva memòria.

Però ningú ha dit que Bergonié honora a França com potser cap dels seus fills i que la seva mort d'un heroisme tan bell i pur eleva el contingut del concepte d'humanitat a un punt que sembla el màxim.

Perquè en la seva epopeia de martiri conscient hi crellissa la més alta norma de la moral kantiana sense sanció ni premi. Perquè és el protagonista estretu de la gran epopeia moderna, el primer màrtir de la Religió de la Ciència, que és la única que pot redimir a l'home i instaurar el veritable regne de Déu en la terra...

GLICINI

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA PREVIA CENSURA MILITAR

UN BON HOME

—Jo ja en faria de caritat, però qual-sevol es treu la mà de la butxaca amb aquest fred!

ESPLUGA DE FRANCOLI

Un quinzenari, dic un quinzenal, titulat "El Francolí" es publica en Esplugua de Francolí, dirigit per en Josep Maria Boquer i compta, entre altres redactors, a un tal J. Monte Ro, quines inicials J. M. R. corresponen a un tipus que amaga son nom deshonrat per tota mena de baixeses i infàmies i quina amistat amb en Boquer li serveix per a publicar escrits atacant amb fins rastres la moralitat dels que no han volgut amotillar-se al seu cinisme.

Son camp d'acció és la ignorància com "modus vivendi" ...

J. M. R., emparat per en Boquer, ha publicat unes ratlles volguent amb innobles fins atacar el meu honor. Preteneu que m'exalti i desbarri i això no ho lograreu, que el temps

donarà a cada u el seu merescut i ha de tenir-se paciència per a esperar a que toqui el torn. Es el poble, és Esplugua tota que us coneix i em coneix quin ha de jutjar vostra moral i la meua, vostre vil procedir i la meua manera d'obrar.

Públic i privadament sou uns degenerats que voleu empear amb vostra bava verinosa als que no logreu atreures a vostre asquerós ambient.

Ahir era l'alcalde qui va desmentir-vos per falsa una notícia calumniosa, altres dies era el corresponsal de LA CAMPANA DE GRACIA a qui ataquen perquè pretèn amb el seu treball guanyar-se honradament unes pessetes, i davant unes quantes ceritats d'aqueix setmanari, posant-vos les pèreres a "cuarto", us retireu de la lluita començada com unes vulgars alcavotes; avui, sens recordar-vos de vostre promesa, torneu a calumniar-me valguent-vos de la mentida i en vostre desenfré roí i miserable no reparau en medis per a tocar l'honor de qui, per tots conceptes, està molt per damunt de vosaltres.

En Josep Maria Boquer s'ha fet solidari de la calúnnia de J. M. R.; a tots dos us comparo per igual i en mig de la repugnància i fàstic que em féu, vos compadeixo. La vanitat tonta al un, la luxúria a l'altre us han corcat el cervell i essent incapaçs per a il·lustrar (com preteneu en vostre paperot) difameu amb tota la barra i poca-vergonya que posseïu en gran.

Ja podeu dir tot quant volgueu, podeu desbarrar a tort i a dret que les vostres calúnnies no m'han d'afectar en el més mínim. No vull contestar-vos com féu vosaltres tontament, "Brams d'ase no pugen al cel", perquè molts ho tradueixen per aquell altre: "La guineu quan no les pot haver diu que són verdes". Jo prefereixo parlar clar i donar a cada cosa son nom, i per tant, a tu Boquer, et dic: que si la meua dona ven peix és per a ajudar a sa pobre mare, malalta des de fa molt temps. Es això més noble i profitós que estar-se tot el dia pintant els llavis, omplent-se el cap d'essències i perfums i escurçar-se les faldilles per a ensenyar públicament unes pantorrilles "Sistema Escuradents". I a tu, J. M. R., dec dir-te: que és més noble vendre peix amb tota senzillesa que ensenyar públicament la "novia... o el que sigui per a després mofar-se d'ella ...

I a tots dos vos dic: que, incapaçs com a capats que sou de lluitar com a homes donant vostra cara i vostre nom, vos disfressau amb cinisme descarat per a aprofitar-se de la poca cultura i comprensió dels que us fan costat i empeltar-los-hi l'odi i despreci a qui de semblar-se a vosaltres es deshonraria.

De la moralitat de J. M. R. en donaran compte els Tribunals de justícia; d'analitzar

les medicines despatxades per en Boquer se'n encarrigaràn laboratoris quins farmacèutics atents a sa noble missió es preocupen d'estudiar. ...

J. M. G.

BLANES

A LES JOVENETES

Desitjosa de mostrar-vos el mal concepte que de la vida teniu, joves blanenques, agafo la ploma amb el convenciment de que sabreu apreciar amb el seu valor les meves insignificants, però sinceres paraules.

Es en extrem trist que en aquests moments en que el feminisme avança a passos agegantats en altres nacions envers la cultura, hi hagi en aquest poble una colla de jovenetes que, lluny de preocupar-se dels seriosos i grans problemes vitals, es preocupin de coses ridícules i banals, deixant apart lo imprescindible, el que no deuria de desconèixer cap de les jovenetes actuals, les mares de demà.

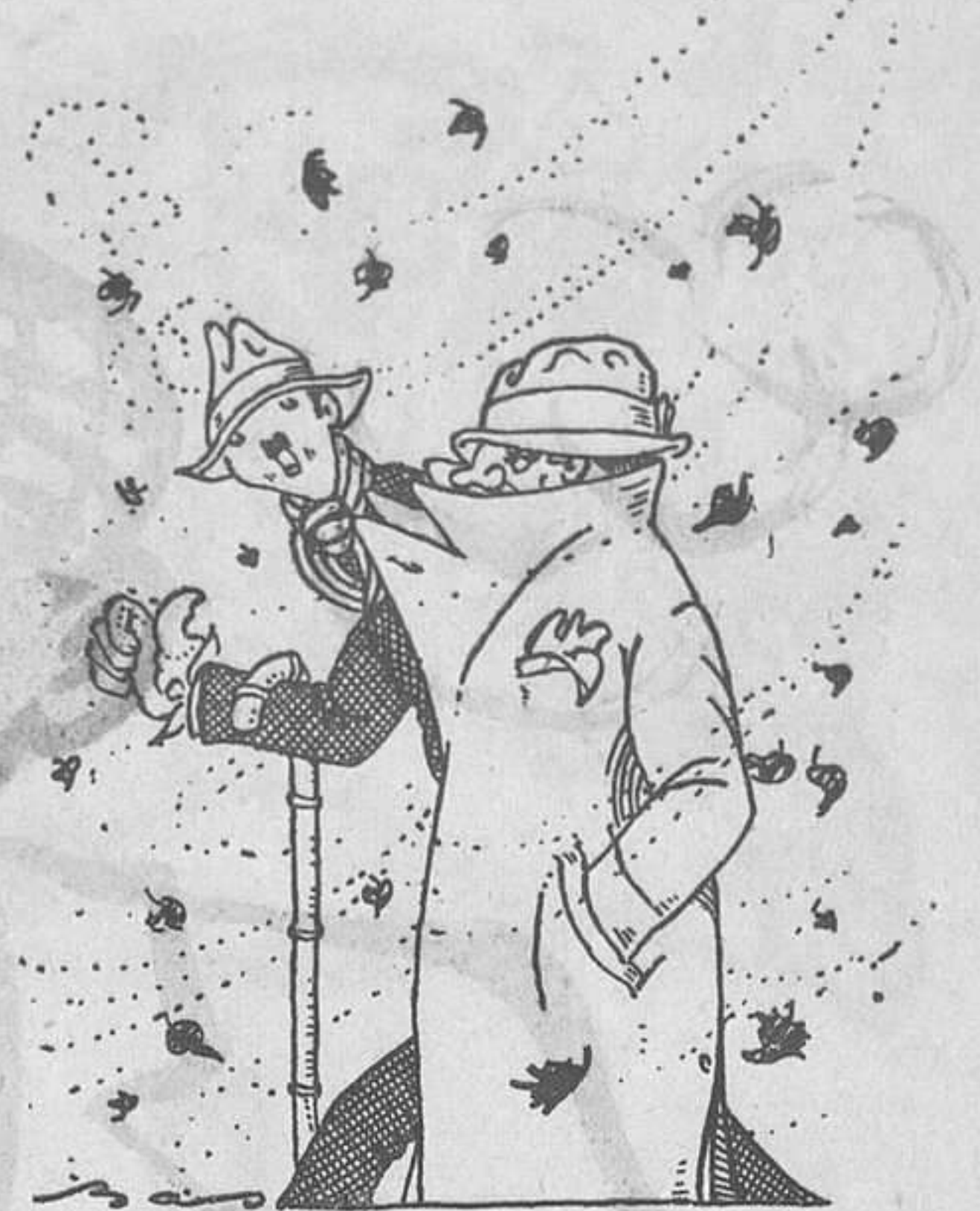
Una de les coses que més alt coneixement ha de tenir la dona, és de l'"educació sexual", ben clarament ho diu la gran feminista italiana Ferrucci, lamentant-se també del poc interès que sobre aquest punt mostra la dona espanyola.

Per això, una vegada més, he agafat la ploma per a ensenyar-vos clarament que res podeu adelantar seguint aquest equívoc camí en que actualment esteu; bastaria tan sols que, en comptes de freqüentar aquestes detestables i prostitutives sales de ball i les tan despreciables novel·letes galants que a totes hores llegiu, les quals, lluny de portar quiscuna cosa profitosa en el vostre intel·lecte us ensopeixen amb escenes irrealis i lascives i us fan presa de grans excitacions mentals, abordessiu els transcendents problemes de la institució.

Es que no us féu càrrec del importantíssim paper que la Natura us confia? Com sense tenir un ple coneixement de l'educació sexual i d'altres coses de no menys importància podreu educar als vostres fills?

Es possible que mireu amb tanta indiferència la maternitat i doneu tant valor a coses iníquies?

Aquesta indiferència és pròpia tan sols de dones incultes, per lo tant, vosaltres, deveu desestimar-la i, a l'ensem, premeditar sobre aquest punt. Penseu que nosaltres tenim el sagrat deure de formar la Societat futura i que prostituint-vos porteu a la ruïna física i moral als vostres fills.

COSES DEL TEMPS

—Quin vent que s'aixeca! Em sembla que ja patirem!

Reflexioneu, doncs, i veureu les innumerables aventatges que reporta a la llar la instrucció de la dona, si així ho féu, prompte veureu transformada aquesta societat en que vivim per una altra, en la que hi regnaran l'amor i la llibertat.

ROSA DE CASA

RELLEU

Hi ha una plana a Catalunya que en diuen el Penadès, popular per ser les dones de lo més bell que es coneix. Com a dona catalana, té en els seus dits l'amulet que li dona goig i vida, fent del treball un arpeig. Canta i riu com l'ocelleta, son esguard recorda el cel i al mirar sembla de glòria tot l'ambient d'aquell terror. En cada sospir que dona una nova il·lusió hi creix, cada paraula que parla del cor augmenta el panteig... I ai, rodant per Catalunya, el cor troba al Penadès que tots els camins fineixen perquè els trenca un Sol immens.

VÍCTOR CANIGÓ

BATALLES DE TOT ARREU

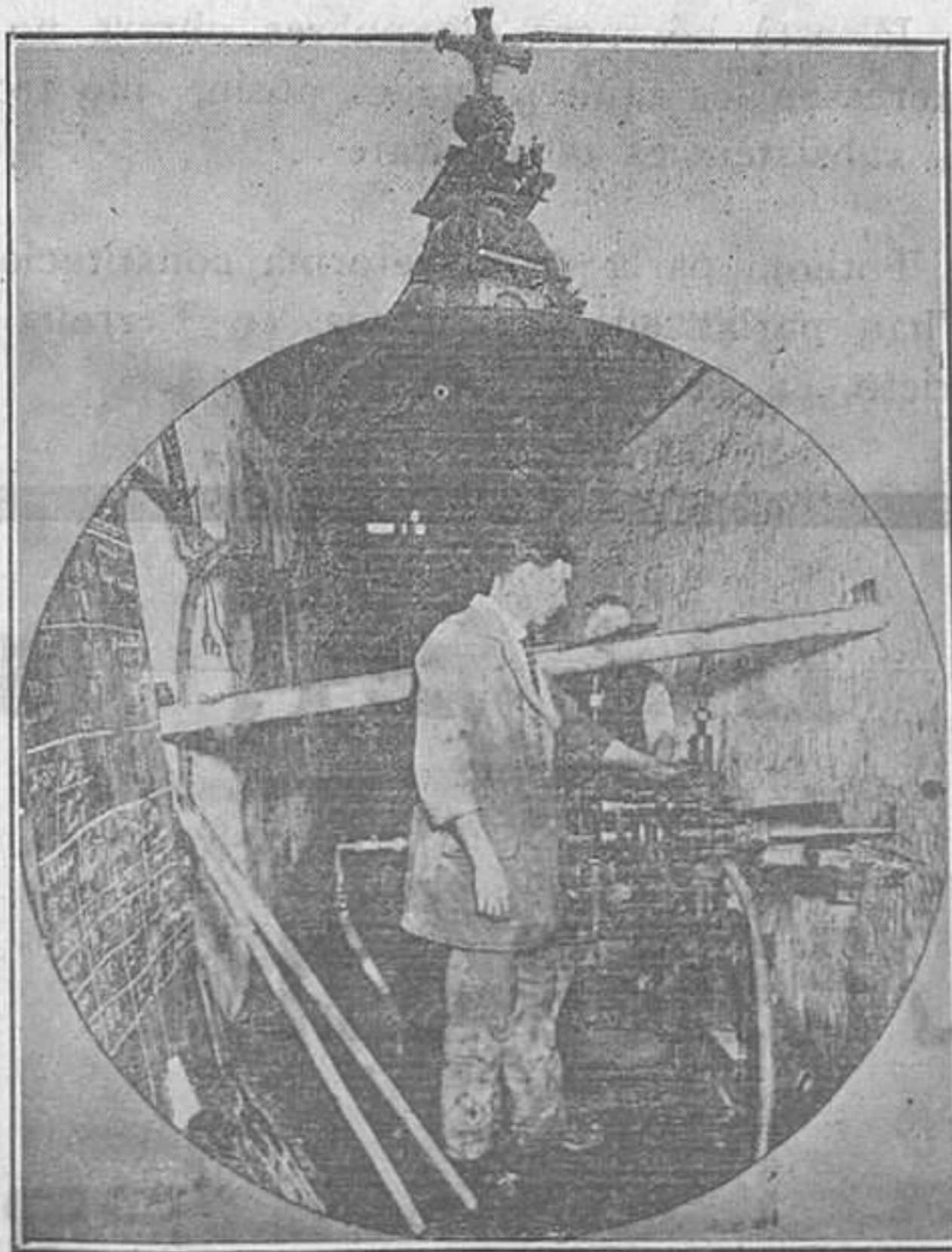

CONSIDERACIONS QUE INTERESSARAN A GAIREBE NINGU

En un periòdic atrassat trobem una caricatura d'en Bagaría—un dels grans humoristes d'Europa, encara que creguin el contrari quatre dibuixants fracassats—que ens suggereix unes consideracions que creiem interessants i útils. Es fàcil, és lo més fàcil, que els que llegeixin no en facin massa cas. Però tampoc en fem nosaltres d'ells.

En aquesta caricatura d'en Bagaría, apareix un balcó que els reis—els llegendaris reis d'Orient—han comblat de joguines. Entre les joguines es veuen les sabates, cares, bones, elegantíssimes, dels infants rics. Sota el balcó, al mig del carrer, sol al carrer, un infant, un infant pobre, miserable, abandonat. Du unes calces apedaçades, subjectes per un elàstic; una camisa vella i estripada; unes sabates rebentades. Té una cara pàlida, xuclada, una cara de misèria, de fam. Té uns ulls tristos, d'infant que sap el què és l'abandó, la soledat. Es un pobre, un trist, un miserable. Es mira les joguines. Es mira les seves sabates, rebentades. I diu, queixant-se:

—I jo que als reis tan sols els demanava que m'hi possessin mitges soles! Es una caricatura amarga, cruel, aquesta

El campanar de Sant Pau, a Londres.

d'En Bagaría. Es com una bufetada que esclata en la cara groixuda i grossera de la burgesia. La publicació d'aquestes caricatures és altament beneficiosa. Per què? Perquè desperta en les gents sentiments de bondat, de pietat, de justícia.

L'home que no es commou davant la desgràcia d'una criatura és una bèstia digna de tots els desprecis. El millor de l'home, el que el fa superior, és la bondat.

NOTICIES D'ITALIA

Ens arriben notícies d'Itàlia. Notícies molt interessants, algunes agradables, algunes desagradables. Una d'elles és la baixa de la lira. La lira baixa d'una manera que fa fredat, que fa por. Aquesta notícia no ens fa cap gràcia, com podeu suposar, perquè significa la misèria de molts.

En canvi en sabem d'altres que sí que ens fan gràcia. Ens fan gràcia perquè porten l'alegria a la nostra ànima lliberal. Corren mals vents pel feixisme. Tant mals vents, que es diu si fins han constipat al pobre Mussolini.

El feixisme, per aguantar-se, ha de servir-se

de la violència, de la força bruta, de l'assalt, de la mordassa a la premsa. Aquest règim de violència ha sigut vist per tot el món civilitzat amb un profund disgust.

Però això, aquest disgust, no ha sigut prou per a fer caure a Mussolini, que s'ha dit: "Per tots els camins es va a Roma". I en aquest cas, Roma és el poder. I el poder no s'abandona així com així!

EL NOU PERILL

Els bancs estrangers.

(De Ruy Blas).

ELS GRANS HOMES

—Què vol que li digui? Trobo que no anem gaire drets.

Per què en Cambó ha anat a Palestina? Es un misteri que sols el sap ell i encara potser no el sap ben bé.

En Cambó, malgrat els seus defectes, és un home actiu i estudiós. A Palestina podrà estudiar-hi molt, perquè és el bressol de tres religions en lluita eterna disputant-se el mcn. Però el més interessant de Palestina és que és un poble que reneix.

Creiem que en Cambó en tornarà més savi, però també creiem que en tornarà més jueu.

A Alemanya Luther diu que troba dificultats per a exercir el govern i el president Ebert és possible que dongui el poder a una dictadura.

En Luther troba dificultats? Home, això ja és vell; l'altre Luther, més cèlebre que aquest, ja en trobava de dificultats. Havia de lluitar contra una Roma eterna, que diuen els capellans, i no obstant va imposar-se. Apa, Luther!

Pobres italians! El govern de Mussolini demanarà autorització per a modificar la llei de seguretat, el Codi Penal, el Cod. Civil i els procediments.

Que estaran poc segurs els italians si en Mussolini torna a modificar-los-hi la llei de seguretat.

El senyor Raimond d'Abadal, en la reunió reglamentària de "La Lliga Regionalista", després d'ésser reelegit i d'haver donat les gràcies i fet menció dels morts, digué als reunits: "Amb la memòria d'ells, amb l'assistència vostra i amb la voluntat nostra seguirem treballant". Nosaltres estem a l'espectativa.

En la última sessió de l'Ajuntament de Reus presentaren la dimissió l'alcalde i set regidors. Aquesta política nova ja és vella ... ..

Alemanya ara com ara no vol més que guanyar temps. No accepta el "modus vivendi", però continua les negociacions.

Deu pensar que amb palla i temps maduren les serves.

Manera d'arreglar-ho: Treure-li la palla i deixar-li el temps perquè se li podreixin les serves.

El governador s'interessa perquè les multes d'abastiments es publiquin totes en la premsa.

Ja està bé, però als pobres obrers no els interessan les multes que es posin, sinó trobar les subsistències més barates.

Tothom parla de la reforma constitucional. N'han parlat en Romanones, en Lerroux, en Prieto, en Sánchez Toca i altres.

Paraules, paraules i més paraules. ... ..

El comte de Romanones ha fet unes llargues declaracions respecte al seu criteri polític d'actualitat.

No ens estranya, perquè en Romanones és dels polítics més llargs d'Espanya, tan llarg que es perd de vista.

L'altre dia es va inaugurar una capella antiga en un dels barris de Sant Andreu.

Un obrer que s'ho mirava, exclamà amb tota raó:

—Vés, si en lloc de malgastar els diners en reconstruir coses que no serveixen per a res, no podrien haver fet una caseta barata per a viure treballadors!

Realment era una lògica pura i encertada!

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARRER del OIm, número 8

Dimecres! Dimecres! Dia 21, SORTIRA

L'ALMANAC de "La Campana de Gràcia"

Per aquest any 1925

PREU: 80 cèntims